

tæk veggspjöld þau, sem hald hefur verið lagt á, eins og að framan greinir.

Ákærðu ber að greiða in solidum allan kostnað sakarinnar, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda þeirra, Jóns E. Ragnarssonar héraðsdómslögmanns, kr. 20.000.00.

Dóm þennan kveða upp Þórður Björnsson yfirsakadómari sem dómsformaður og meðdómendur Björn Th. Björnsson listfræðingur og Knútur Hallsson, skrifstofustjóri í menntamálaráðuneytinu.

Dómsorð:

Ákærðu, Guðbergi Hermanni Auðunssyni og Hermanni Auðunssyni, er eigi refsing gerð.

Framangreind veggspjöld, sem hald hefur verið lagt á, skulu upptæk vera.

Ákærðu greiði in solidum allan kostnað sakarinnar, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda þeirra, Jóns E. Ragnarssonar héraðsdómslögmanns, kr. 20.000.00.

Dómi þessum skal fullnægja með aðför að lögum.

Miðvikudaginn 16. maí 1973.

Nr. 32/1972: Gunnar Pálmason

(Ragnar Aðalsteinsson hrl.)

gegn

Guðmundi Ákasyni

Sveini K. Guðjónssyni og

Óskari Jóni Guðjónssyni

(Sigurður Baldursson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Uppboð samkvæmt 35. gr. laga nr. 57/1949.

Dómur Hæstaréttar:

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 1. marz 1972, að fengnu áfrýjunarleyfi 12. febrúar s. á. Dóm-

kröfur hans eru þær, „að íbúð til vinstri í rishæð hússins nr. 29 við Bergþórugötu í Reykjavík verði seld á nauðungaruppboði til lúkningar skuld að fjárhæð kr. 112.796.00 með 7% ársvöxtum frá 6. febrúar 1970 til greiðsludags auk alls uppboðskostnaðar“. Þá er og krafizt málskostnaðar úr hendi stefndu í héraði og fyrir Hæstarétti. Áfrýjandi sundurliðar kröfur sínar þannig:

„1. veðréttur (útg. 1. 11. 1965)

a)	22.10. 1966	afb. & vextir	kr. 8.500.00	
b)	31.10. 1967	— — — —	8.150.00	
c)	28.10. 1968	— — — —	7.800.00	
d)	31.10. 1969	— — — —	7.450.00	kr. 31.900.00

3. veðréttur (útg. 8. 9. 1964)

a)	9.8. 1965	afb. & vextir	kr. 9.010.00	
b)	27.8. 1966	— — — —	8.639.00	
c)	31.8. 1967	— — — —	8.268.00	
d)	29.8. 1968	— — — —	7.897.00	
e)	29.8. 1969	— — — —	7.526.00	kr. 41.340.00

4. veðréttur (útg. 1. 11. 1965)

a)	22.10. 1966	afb. & vextir	kr. 10.540.00	
b)	31.10. 1967	— — — —	10.106.00	
c)	28.10. 1968	— — — —	9.672.00	
d)	31.10. 1969	— — — —	9.238.00	kr. 39.556.00

kr. 112.796.00“

Stefndu krefjast þess, að synjað verði um framgang uppboðs þess, sem í málinu greinir, og að áfrýjanda verði dæmt að greiða þeim málskostnað fyrir Hæstarétti.

Málatvikum er lýst í hinum áfrýjaða úrskurði.

Eins og þar er rakið, höfðaði áfrýjandi mál fyrir bæjarþingi Reykjavíkur á hendur Ólafi Ásgeirssyni hinn 4. apríl 1966 og krafðist þess m. a., að Ólafi yrði dæmt að afsala áfrýjanda íbúð þeirri, sem mál þetta fjallar um. Með stefnu 11. júní 1969 var stefndu Guðmundi Ákasyni og Óskari Jóni

Guðjónssyni stefnt í málið ásamt Þorvarði Ólafssyni. Bæjarþingsmál þetta var hafið hinn 8. maí 1973.

Í úrskurði uppboðsdóms frá 22. júlí 1970 er því lýst, að áfrýjandi hafi greitt gjaldfallnar afborganir og vexti af tilteknum veðskuldum, sem hvíldu á eigninni. Félst héraðsdómari á, að áfrýjandi hafi goldið þessar fjárhæðir til að gæta réttmætra hagsmuna sinna, eins og nánar er greint í úrskurðinum. Var hann talinn eiga endurkröfurétt fyrir þessum fjárhæðum og njóta „sama veðréttar og tilsvareandi veðskuld naut“. Lyktir máls þessa urðu þær, að áfrýjandi skyldi fá fjárhæðirnar, samtals kr. 145.720.00, greiddar af uppboðsverði. Stefndi Guðmundur Ákason skaut úrskurði þessum til Hæstaréttar, en málinu var þar vísað frá dómi, þar sem áfrýjunarfrestur var liðinn.

Uppboðskaupandi, stefndi Guðmundur Ákason, stóð ekki við boð sitt. Krafðist áfrýjandi þá þess, að eignin yrði boðin upp af nýju. Fjallar málið hér fyrir dómi um þessa kröfu áfrýjanda til lúkningar skuld að fjárhæð kr. 112.796.00, sem ekki er tölulega vefengd, en þessi skuld er ógreiddar eftirstöðvar af þeim kr. 145.720.00, sem rætt er um í framangreindum úrskurði uppboðsdóms frá 22. júlí 1970.

Áfrýjandi galt fjárhæðina kr. 112.796.00 til að gæta réttmætra hagsmuna sinna. Samkvæmt úrskurðinum frá 22. júlí 1970 átti hann rétt til, að þessi fjárhæð yrði greidd af uppboðs- andvirði nauðungaruppboðsins, sem fór fram 6. febrúar 1970, en þessi réttur náði ekki fram að ganga, þar sem uppboðskaupandi fullnægði ekki uppboðsskilmálunum. Var þá áfrýjanda, sem átti gjaldfallna kröfu vegna vanskila, heimilt að krefjast nýs uppboðs á grundvelli þess, er þegar hafði farið fram, samkvæmt 35. gr., sbr. 21. gr. laga nr. 57/1949. Samkvæmt þessu ber að taka kröfu áfrýjanda til greina.

Rétt þykir, að stefndi Guðmundur Ákason greiði áfrýjanda kr. 40.000.00 í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, en að öðru leyti falli málskostnaður niður.

D ó m s o r ð :

Að kröfu áfrýjanda, Gunnars Pálmasonar, skal uppboð

af nýju fara fram á íbúð til vinstri í rishæð hússins nr. 29 við Bergþórugötu í Reykjavík til lúkningar skuld að fjárhæð kr. 112.796.00 ásamt 7% ársvöxtum frá 6. febrúar 1970 til greiðsludags auk alls uppboðskostnaðar.

Stefndi Guðmundur Ákason greiði áfrýjanda kr. 40.000.00 í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, en að öðru leyti fellur málskostnaður niður.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður uppboðsdóms Reykjavíkur 24. nóvember 1971.

Gunnar Pálmason, til heimilis að Mánagötu 18, hefur krafizt þess, að hluti af fasteigninni Bergþórugötu 29, þ. e. í rishæð hússins til vinstri verði seldur á nauðungaruppboði til lúkningar skuld að fjárhæð kr. 143.364.00 auk 7% ársvaxta frá 6. febrúar 1970 til greiðsludags og kr. 15.000.00 í málskostnað auk kostnaðar við uppboðið. Hann hefur og krafizt þess, að Óskari Guðjónssyni, Hverfisgötu 16 A, og Sveini K. Guðjónssyni, Bergþórugötu 29, verði in solidum gert að greiða sér málskostnað vegna uppboðsmáls þessa.

Sveinn K. Guðjónsson, Bergþórugötu 29, hefur mótmælt því, að uppboðsgerð þessi verði látin fram fara. Hann hefur krafizt málskostnaðar úr hendi sóknaraðilja Gunnar Pálmasonar.

Í máli þessu var mætt af hálfu Óskars Guðjónssonar, og var málskostnaðar krafizt af hans hálfu, en við munnlegan flutning málsins var því lýst yfir af lögmanni þeim, sem mætt hafði fyrir Óskar, að hann mætti aðeins fyrir Svein K. Guðjónsson.

Munnlegur flutningur fór fram 18. október s.l. Málið var endurupptekið samkvæmt ákvörðun uppboðshaldara hinn 17. þessa mánaðar til öflunar gagna, sem í ljós kom, að nauðsyn var að lægju fyrir. Dróst endurupptaka allmjög, og olli því annríki uppboðshaldara.

Var málið síðan tekið til úrskurðar á nýjan leik hinn 17. þessa mánaðar.

Hinn 6. febrúar 1970 fór fram nauðungaruppboð á hluta af fasteigninni nr. 29 við Bergþórugötu, þ. e. a. s. 2ja herbergja risíbúð til vinstri í vesturenda, til lúkningar 5. veðréttar skuld, þá að upphæð kr. 184.000.00 auk vaxta og kostnaðar. Uppboðsbeiðandi var Þorvarður Ólafsson, Þórsgötu 12 hér í borg.

Þinglesin eigandi að þessari íbúð var Óskar Guðjónsson, Hverfisgötu 108. Samkvæmt veðbókarvottorði voru áhvílandi skuldir sem hér segir: á 1. veðrétti kr. 50.000.00, á 2. veðrétti kr. 30.000.00, á 3. veðrétti kr. 53.000.00, á 4. veðrétti kr. 62.000.00, á 5. veðrétti kr. 230.000.00 og á 6. veðrétti kr. 200.000.00. Voru öll bréfin gefin út til handhafa, og hafa 1.—4. veðréttarbréfin komið fram í endurriti í máli þessu á rskj. 2 og 9—11.

Við uppboðið lá fyrir bréf Gunnars Pálmasonar, Mánagötu 18, þar sem hann krafðist þess, að til greina yrði tekin réttur hans til að taka sér greiðslu af uppboðsandvirði á kr. 145.720.00 ásamt vöxtum og kostnaði. Gerði hann þá grein fyrir þessari kröfu, að hann hefði borgað áfallandi veðskuldir o. fl. af eignarhluta þessum, og þar eð hann hefði með þessu móti verið að tryggja verulega hagsmuni sína, teldi hann sér nú samkvæmt almennum reglum lögveðrétt í eignarhluta þeim, sem selja átti á uppboðinu.

Uppboðið fór þannig fram, að hæstbjóðandi varð Guðmundur Ákason, Heiðmörk 2 á Selfossi. Bauð hann kr. 425.000.00 og krafðist jafnframt útlagningar sér til handa sem ófullnægðum veðhafa, en hann fór með 6. veðrétt í eigninni.

Hinn 6. maí 1970 var haldinn uppboðsréttur til að taka ákvarðanir um úthlutun uppboðsandvirðis, og sætti framangreind krafa Gunnar Pálmasonar andmælum. Var sérstakt uppboðsréttarmál rekið um ágreininginn, og lauk því með úrskurði uppboðshaldara, uppkveðnum 22. júlí 1970, þann veg, að krafa Gunnars Pálmasonar var tekin til greina sem endurkrafa þeirra fjárhæða, sem hann hafði innt af hendi til að standa í skilum með afborganir og vexti af áhvílandi veðskuldum á 1.—4. veðrétti í eigninni og lögveðskrafa fyrir greiðslu á heimæðargjaldi hitaveitu. Samtals skyldi Gunnar fá af uppboðsverði kr. 145.720.00 auk 7% ársvaxta frá 6. febrúar 1970 til greiðsludags svo og kr. 15.000.00 í málskostnað.

Málsskot á úrskurði þessum hafa ekki fengið framgang, hvorki til breytingar né staðfestingar.

Guðmundur Ákason hefur ekki greitt uppboðsandvirði til uppboðshaldara. Í málinu liggja fyrir nokkur bréf uppboðshaldara til hans af þessu tilefni, dags. 7. og 30. ágúst 1970 og 1. júlí 1971.

Hinn 7. júlí þ. á. var uppboðsréttur haldinn á skrifstofu uppboðshaldara, svo sem Guðmundi Ákasyni hafði verið tilkynnt, rskj. 5. Var þar mættur Gunnar Sæmundsson héraðsdómslögmaður vegna Gunnars Pálmasonar og ítrekaði kröfu um greiðslu sam-

kvæmt úrskurði uppboðsréttar, sbr. dóm Hæstaréttar á rskj. 2. Hann krafðist þess síðan, að eignin yrði boðin upp að nýju vegna vanskila hæstbjóðanda. Guðmundi Ákasyni og umboðsmanni hans, Áka Jakobssyni hæstaréttarlögmanni, var báðum tilkynnt um uppboðssölu, er fram skyldi fara á eigninni sjálfri á tiltekinni dagstund hinn 24. ágúst s.l.

Á hinum tiltekna degi og stund var uppboðsréttur haldinn á eigninni Bergþórugötu 29. Ekki var þar mætt af hálfu hins þinglesna eiganda, Óskars Guðjónssonar, né af hálfu Guðmundar Ákasonar. Aftur á móti lét Sveinn K. Guðjónsson, sem nú hefst við í íbúðinni, mæta af sinni hálfu. Hann mótmælti framgangi uppboðsins. Væri hann orðinn eigandi að skuldabréfum, hvílandi á 4. og 5. veðrétti, og félli frá uppboði á eigninni fyrir sitt leyti. Er Gunnar Sæmundsson héraðsdómslögmaður hélt fast við kröfur Gunnars Pálmasonar, var ákveðið, að sérstakt uppboðsréttarmál yrði rekið um ágreininginn. Er það mál hér til úrskurðar.

Forsaga atvika þeirra, sem hér er lýst, er viðamikil, og þar eð öll atriði hennar, er meginmáli skipta, hafa legið fyrir í mörgum deilumálum aðilja, og nú síðast gengið úrskurður um rétt sóknaraðilja um að taka að sér greiðslu af uppboðsandvirði, sjá hér rskj. 2, þykir ekki næg ástæða til að rekja hana ítarlega við úrskurð á þessu deilumáli. Þó verður þess að geta, að með samningi við Ólaf nokkurn Ásgeirsson, dags. 7. janúar 1965, gerist sóknaraðili þessa máls, Gunnar Pálmason, kaupandi að margnefndri íbúð. Kaupverð skyldi hann að sumu greiða í peningum, en sumpart skyldi hann taka að sér skuldir áhvílandi 2. og 3. veðrétti og gefa út veðskuldabréf til að hvíla á 1. og 4. veðrétti á íbúðinni. Í odda skarst með aðiljum kaupsamnings þessa, og riftaði Ólafur kaupunum um miðjan janúar 1966, en Gunnar Pálmason var þá fluttur inn í húsnaðið. Þá hafði Ólafur fyrir nokkru gefið út og látið þinglýsa á 1. og 4. veðrétti veðbréf með sömu fjárhæð og sömu lánskjörum og Gunnar skyldi samkvæmt samningnum gefa út og standa í skilum með. Þá liggur fyrir, að Ólafur seldi umrædda íbúð Óskari Guðjónssyni með afsali 19. marz 1966, og var því afsali þinglýst sama dag. Með stefnu, útgefinni 4. apríl 1966, höfðaði Gunnar Pálmason dómsmál fyrir bæjarþingi Reykjavíkur á hendur Ólafi Ásgeirssyni og krafðist þess m. a., að Ólafi yrði dæmt að afsala íbúðinni til hans, og hefur Óskari Guðjónssyni meðal annarra verið stefnt inn í mál þetta til að þola slíkan dóm. Er dómsmál þetta enn fyrir bæjarþingi Reykjavíkur.

Komið hefur fram í málinu afsal Óskars Guðjónssonar til varn-

araðilja máls þessa Sveins K. Guðjónssonar og er það í heild á þessa leið:

„A F S A L

Óskar Guðjónsson, sjóm.,

Hverfisgötu 16 A, Reykjavík

GJÖRIR KUNNUGT: Að ég með bréfi þessu sel og afsala til herra Sveins K. Guðjónssonar, kennara, Bergþórugötu 29, Reykjavík, íbúð í risi að vestanverðu í húseigninni Bergþórugata 29, hér í borg, sem er nánar tiltekið tvö herbergi, eldhús og bað, og ásamt öllu, er eignarhluta þessum fylgir og fylgja ber, og í því ástandi, sem eignin var í þann 1. september 1970, er kaupandi tók við íbúðinni og sættir sig við ástand hennar. Hin selda íbúð er 10.2% allrar húseignarinnar Bergþórugata 29.

Kaupandi hefur greitt kaupverðið að fullu meðal annars með því að taka að sér að greiða eftirfarandi veðskuldir, sem á hinni seldu eign hvíla.

1. Skuld við Búnaðarb. Ísl. skv. veðbr. 1/11 '65
upphaflega að upph. kr. 50.000.00, en nú að
efst. 30.000.00
2. Skuld við sama banka skv. veðbr. 1/11 '65
upphaflega að upph. kr. 62.000.00, en nú að
efst. 37.500.00
3. Skuld við Landsb. Ísl. skv. veðbr. 8/9 '64,
upphafsl. kr. 53.000.00, en nú að efst. 26.500.00

Með því að kaupandi hefur fullnægt öllum skyldum sínum í sambandi við kaup þessi, þá lýsi ég hann, herra Svein K. Guðjónsson, réttan og löglegan eiganda að íbúðinni í vesturenda rissins í húsinu nr. 29 við Bergþórugötu, hér í borg, með sömu réttindum og skyldum og ég hefi átt þá eign.

Kaupandi heldur kaupi sínu til laga, en ég svara til vanheimildar.

Rísi mál út af kaupum þessum eða afsali, má reka það fyrir bæjarþingi Reykjavíkur, og þarf ekki að leggja það til sáttar fyrir sáttamenn.

Til staðfestu þessu undirrita ég nafn mitt í viðurvist tilkvaddra vitundarvotta.

Reykjavík, 9. ágúst 1971.

Óskar Guðjónsson

Samþykkur sem kaupandi:

Sveinn Guðjónsson

Vitundarvottar:

Áki Jakobsson

Sigurður Baldursson

Móttekið 23/9 1971 kl. 10

og fært í veðmálaskrá í Reykjavík s. d.

Merkt litra D 24 nr. 349.

Gjald kr. 635 + 50

Simpilgjald — á st.

Samtals kr. 685

greitt.

Hið selda var selt á nauðungaruppboði 6. 2. 1970, en niðurstaða uppboðsins er óviss ennþá.

Fyrirvari vegna áhvílandi skulda annarra en þeirra, er um er getið í afsali þessu.

Þinglýst er endurriti úr uppboðsbók Reykjavíkur um uppboðsrétt Reykjavíkur dags. 7. 7. 1971 og 24. 8. 1971 varðandi uppboð á eignarhluta þessum.

Þórhallur Einarsson ftr.“

Hinn 17. þessa mánaðar greiddi umboðsmaður núverandi eigna-
anda íbúðarinnar þann kröfulið sóknaraðilja, sem fjallar um greitt
heimtaugagjald hitaveitu. Sá liður nam samtals kr. 2.356.00, og
lækkar höfuðstóll uppboðskröfunnar að því skapi. Var jafnframt
gerður upp málskostnaður af þeirri fjárhæð svo og vextir af henni.

Af hálfu sóknaraðilja, Gunnars Pálmasonar, er bent á það, að
fyrir liggi úrskurður uppboðsréttarins um það, að hann eigi kröfu
tryggða með 1.—4. veðrétti, hvílandi á hinum umdeilda eignar-
hluta í Bergþórugötu 29. Þessar kröfur hljóti að hafa gjaldfallið
ekki síðar en úrskurður var kveðinn upp 22. júlí 1970. Þá hafi
og verið liðinn frestur sá, sem uppboðsskilmálar hafi veitt til
að standa skil á uppboðsandvirði. Nú hafi uppboðsbeiðni hins
upphaflega uppboðsbeiðanda ekki verið afturkölluð fyrri en hinn
24. ágúst þ. á., en þegar hinn 7. júlí hafi Gunnar Sæmundsson
verið búinn að krefjast uppboðs að nýju og komi þessi afturköll-
un því ekki til athugunar.

Sóknaraðili vísar um kröfu sína um uppboð til 1. mgr. 35. grein-
ar laga um nauðungaruppboð. Hann vísar til þess, að hann eigi
veðkröfu samkvæmt úrskurði uppboðshaldara, gjaldfallna vegna
vanskila á henni sjálfri, sbr. 21. grein nefndra laga, og geti hann
því neytt aðildar samkvæmt 35. grein, þar eð greiðsla hafi brugð-

izt af hendi hæstbjóðanda til að krefjast uppboðs að nýju samkvæmt þeim uppboðsskilmálum, sem áður voru ráðnir.

Af hálfu varnaraðilja Sveins K. Guðjónssonar, Bergþórugötu 29, er fært fram í málinu, að úrskurður uppboðsréttarins frá 22. júlí 1970 nái aðeins til þess, að sóknaraðili geti tekið sér greiðslu af uppboðsandvirði. Þá hafi veðhafi einn í eigninni stofnað til nauðungaruppboðs og leiði engan veginn af úrskurðinum, að sóknaraðili geti sjálfur stofnað til uppboðs. Á það sé að líta, að uppboð 6. febrúar hafi gengið til baka, þar eð samið hafi verið við uppboðsbeiðendur. Þetta hafi umboðsmaður sóknaraðilja einnig viðurkennt með því að krefjast nú sjálfstæðs uppboðs. Þá beri að athuga, að varnaraðili Sveinn K. Guðjónsson sé nú orðinn eigandi að veðbréfum þeim, er hvíla samkvæmt veðbókavottorði á 4. og 5. veðrétti, og ef uppboðskrafa sóknaraðilja nái fram að ganga, muni hann að sjálfsögðu krefjast greiðslu á þeim veðskuldum.

Eins og áður er greint, gerðist sóknaraðili máls þessa, Gunnar Pálmason, kaupandi að hinum umdeilda eignarhluta í Bergþórugötu 29 snemma á árinu 1965. Hann hefur, allt frá því þessum kaupum var riftað við hann, reynt að halda þeim til laga á ýmsum vettvangi. Í kaupsamningi tók hann að sér að svara til veðskulda á 1.—4. veðrétti á eigninni, og greiddi hann síðan af þeim veðskuldum afborganir og vexti, eftir því sem til féllu. Eins og segir í úrskurði uppboðsréttarins frá 22. júlí 1970, var hann með þessu að gæta brýnna hagsmuna sinna. Samkvæmt almennum reglum bar honum veðtrygging fyrir þessum útlátum. Þar eð nú gengið var að eigninni með nauðungaruppboði, lá við borð, að sóknaraðili missti af þessari tryggingu, og taldi uppboðsrétturinn allsendis óhjákvæmilegt að viðurkenna honum til handa veðtryggðan endurheimturétt í uppboðsandvirði því, sem þá var ekki útilokað, að greiðast mundi á hverri stundu, þótt raunar væru þá liðnir og ónotaðir látnir þeir frestir, sem hæstbjóðandi á uppboðinu hafði samkvæmt uppboðsskilmálum.

Annað mál er það, hvort sá réttur, sem sóknaraðilja var veittur til þátttöku í uppboðsandvirði, leiði af sjálfu sér til þess, að sóknaraðili eigi að hafa sjálfstæða söluheimild í eigninni til lúkningar kröfum sínum.

Nokkur tormeiki eru á því að viðurkenna slíkan rétt sóknaraðilja til handa. Um 1., 3. og 4. veðréttarskuldir, sem á eigninni hvíla, er þess að geta, að sóknaraðili hefur ekki handhöfn viðkomandi skuldabréfa. Réttur handhafa þessara skuldabréfa virð-

ist eiga að standa því í vegi, að sóknaraðili geti, eins og nú standa sakir, látið uppboð fara fram upphæðum þeim til lúkningar, sem hann hefur borgað upp í þessa veðrétti. Nú standa ekki yfir lúkningaradgerðir í eigninni annarra en sóknaraðilja sjálfs. Sóknaraðili hefur ýmsar aðrar leiðir en nauðungaruppboð til að tryggja rétt sinn í þessu efni, og virðist, eins og atvikum er háttað, engin ástæða til að úrskurða honum til handa frekari rétt en hann hefur brýnustu þörf fyrir.

Aftur á móti hefur sóknaraðili greitt upp 2. veðréttarskuldina og fengið veðskuldarbréfið afhent kvittað, en hann hefur ekki látið aflýsa því. Verður að telja, að hann geti beitt þeim aðildum, sem bréfið fær handhafa sínum, sem sé, að þá er skuldin er í gjalddaga komin, geti skuldareigandi látið selja veðið á nauðungaruppboði samkvæmt 39. gr. laga nr. 95/1947, sbr. 3. gr. laga nr. 18/1887 og 1. gr. laga nr. 57/1949. Einnig nýtur krafa sóknaraðilja réttinda þeirra, sem 1. mgr. 21. gr. laga 57/1949 veitir. Ber að úrskurða, að uppboð megi fara fram til lúkningar kröfu þeirri, sem sóknaraðili á vegna útláta sinna til að greiða veðskuldina, þ. e. kr. 30.250.00 ásamt 7% ársvöxtum frá 6. febrúar 1970 til greiðsludags, og hinum úrskurðaða málskostnaði, kr. 15.000.00. Er hér um að ræða vanefndauppboð samkvæmt 35. grein laga nr. 57/1949, og fer uppboðið fram á kostnað og ábyrgð hæstbjóðandans á uppboðinu 6. febrúar 1970, Guðmundar Ákasonar, Heiðmörk 2 á Selfossi.

Málskostnaður í þessu máli á að falla niður.

Þorsteinn Thorarensen borgarfégeti kvað upp úrskurð þennan.

Því úrskurðast:

Að kröfu sóknaraðilja fer að nýju fram uppboð á íbúð þeirri á Bergþórugötu 29, sem boðin var upp hinn 6. febrúar 1970 og nú er þinglesin eign Sveins K. Guðjónssonar, til lúkningar skuld að fjárhæð kr. 30.250.00 ásamt 7% ársvöxtum frá 6. febrúar 1970 til greiðsludags og kr. 15.000.00 í málskostnað. Uppboðsgerð þessi fer fram á kostnað og ábyrgð Guðmundar Ákasonar, Heiðmörk 2 á Selfossi.

Málskostnaður í þessu uppboðsréttarmáli fellur niður.